

★ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΕΙ ΜΟΥ ★

ΕΡΗΜΟ ΣΠΙΤΙ

ζωή βιαστική, διαβα-
τάρα, επέρασε κάποτε
μέσ' από τους σημε-
ρινούς έρημους τοί-
χους του σπιτιού.

Σκορπισί και σκο-
λόπετρες ξεπροβάλ-
λουν τὸ ψυχρὸ κορμί τους ἀπὸ τοὺς χορταρια-
σμένους ἄρμους τῆς μεγάλης σάλας τοῦ ἐρημου
σπιτιού.

Τὸ ψυχρὸ κορμί τους ἀπὸ τοὺς χορταρια-
σμένους ἄρμους τῆς μεγάλης σάλας τοῦ ἐρημου
σπιτιού.

Ὁ ἥλιος στέλλει μερικές σκορπιστές ἀχτίδες
του μέσα στὸ σκοτεινὸ τὸ σπῆτι καὶ φωτίζει τὴν
ἀράχνη ποῦ πλέκει ἀδιάσκαπα τὸν ἴστό της καὶ
διαλύει τὴν αἰώνια ἐρημιὰ καὶ τὸ παντοτεινὸ
σκοτάδι.

Ὁ ἄρχοντας ὁ χρόνος περπατεῖ βασιλεῖς
παντοτεινὸς μέσα στὸ σπῆτι ποῦ μιὰ φορὰ εἶχε
σκεπάσει τὴ ζωή. Εἰρωνικὸ χαμόγελο φωτίζει τὸ
στυγνὸ πρόσωπό του. Εἶν' ἡ περηφάνεια ζωγρα-
φισμένη στὸ ἀγέρωχο μέτωπό του, γιατί βλέπει
τὸ κατόρθωμά του.

Τὸ Στοιχεῖο τοῦ σπητιοῦ ποῦ τόσα εἶδε καὶ
τόσα ἤκουσε στὰ περασμένα χρόνια, τώρα κοι-
μᾶται βαθειὰ τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου, ἐνῶ ἀπὸ
τὰ φύλλα τῆς καρδιάς του ἀντιλαλεῖ ἡ κραυγὴ
τοῦ πόνου.

Κάθε στιγμή νέο ρημάδι τοῦ παλαιοῦ σπιτιοῦ
σκορπίζεται κάτω στὴν πλακοστρωμένη σάλα· κάθε
στιγμὴ ἀκούεται τῆς αὐλόπορτας τὸ θλιθερὸ τρί-
ξιμο ἀπὸ τοῦ ἀνέμου τὴ φοβερὴ ὄρμη καὶ ἀπὸ
τοῦ σαρακιοῦ τὸ ἀχόρταχο δόντι, ποῦ τρώει τὸ
σάπιο ξύλο της. Ὁ ἥλιος σκορπᾷ στὸ γύρω
κόσμο τὴ θερμὴ τῆς ζωῆς, ἐν ᾧ στὰ ρημάδια
μόλις ἀντιφεγγίζει σὰν νεκρικοῦ καντηλιοῦ θλι-
θερὴ ἀναλαμπή. Στῆς νύκτας τῆ μυστικῆς ἡσυ-
χίας τὸ φεγγάρι σκορπᾷ τὴν ὠχρὴ του λάμψη στὸ
χωριό, μὰ στὸ ἐρημο σπίτι, μόνο μιὰ φτωχὴ
ἀχτίδα συντρεφεύει τὸ σιγανὸ καὶ ἀγέρωχο περ-
πάτημα τοῦ χρόνου.

Ὁ κόσμος ξυπνᾷ καὶ κοιμᾶται, ἡ φύσις ξε-
ψυχᾷ καὶ ζωντανεύει, μόνο τὸ ἐρημο σπίτι εἶνε
παραδομένο στὴν αἰώνια ἡσυχία.

Ὅσοι περνοῦν ἀπ' ἐξω σταματοῦν καὶ λένε
μὲ τόνο σιγανὸ καὶ ἐπίσημο.

— Νὰ τὸ ρημάδι.

Ὅταν οἱ γέροι διαβαίνουν σκυμένοι ἀπὸ τὸ
βάρος τοῦ χρόνου, σταματοῦν καὶ βλέπουν τὸν
πύργο ποῦ μιὰ φορὰ ἐφώτιζε τὸ χωριὸ ὅλο-

κληρο μὲ τὴ ζωὴ του καὶ τώρα σὰν γίγαντας
λαβωμένος στέκει μὲ μαυρισμένους τοὺς τοίχους
του καὶ καρτερεῖ τὸ τελευταῖο τοῦ χρόνου κτύ-
πημα, τὸ γκρέμισμα.

Βρίσκει κανεὶς μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ σπητιοῦ
τὴν ἀλλαγή κομάρτια ἀπὸ ξύλα ποῦ ἦταν μιὰ φορὰ
νυφιάτικο κρεβάτι, ποῦ ἦταν μιὰ φορὰ τὸ τρα-
πέζι τῆς μεγάλης φαμελιάς ποῦ ζοῦσε μέσα στὸ
σημερινὸ ἐρεῖπιο, βρίσκει... βρίσκει ὅ,τι ἦταν καὶ
ὅ,τι δὲν εἶνε πιά. Σὲ κάθε βῆμά του τρίζουν
τὰ χόματα ποῦ πέφτουν, καιρὸ τώρα, ἀπὸ τὸ
δῶμά του· σὲ κάθε ματιά του βρίσκει τῆς φθο-
ρᾶς τὰ ἀνεξάλειπτα σημάδια.

Ἐκεῖνοι ποῦ τὸ θεμέλιωσαν ἔφυγαν ἀπ' αὐτοῦ
τοῦ κόσμου τῆ ζωῆ· ἐκεῖνοι ποῦ θὰ τὸ εἶχαν,
λείπουν μακριὰ στὰ ξένα καὶ ζοῦν μὲ τὴ ψυχὴ
κοντὰ στὸ σπῆτι ποῦ ἔζησαν ὅταν ἦταν εὐτυ-
χισμένα παιδιὰ· τώρα ζοῦν μὲ τὴν ἀνάμνησι τοῦ
σπητιοῦ ποῦ πρῶτα ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὸ ἀγνὸ παι-
δίστικο κελάδημά των καὶ τώρα ἀντηχεῖ ἀπὸ
τοῦ πουλιοῦ τῆς Νύκτας τὸν ἄγριο κρωγμὸ.

Ἡ ζωὴ βιαστική, διαβατάρα, επέρασε μιὰ φορὰ
μέσ' ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἐρημους τοίχους τοῦ
ρημαγμένου σπητιοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΣΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΡΑΝ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Ἡ γῆ εἶρε θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον παίζονται
περισσότεραι κωμωδίαί ἢ δράματα.

★

Ἡ κοινὴ γνώμη εἶρε ἀερόστατον· ὅσῳ πολυ-
πληθεστέρα εἶρε, τόσον περισσότερον ἀνέρχεται
εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς πλάτης.

★

Ὁ καλόγερος καὶ ἡ γυναικα ἀποτελοῦν τὸ
οἰκόσημον τοῦ Διαβόλου.

★

Καρδία: Σορρέτον ἀπὸ παλμούς. Συνθέ-
της ὁ Ἔρως.

★

Ὅταν δακρὴν ἡ γυνή, σημείον ὅτι δὲν δύνα-
ται πλέον ν' ἀπατήσῃ.

★

Ἐξ ὅλων τῶν διδακτικῶν βιβλίων τὸ μόνον
ποῦ ἀξίζει εἶρε τὸ βιβλίον τῆς Φύσεως. Δυστυ-
χῶς τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶρε
εἰς κατάστασιν νὰ τὸ διαβάσῃ.

ΔΙΚ

